

A
SZÉDÍTŐ

A Miles fivérek

T. L.
SWAN

PASSION
VÁLOGATÁS

Egy emlékezetes éjszaka, amely nem tud pusztán emlék
maradni. T. L. Swan perzselően érzéki és botrányos
romantikus regénye.

Egy Londonból New Yorkba tartó repülőjáraton felraktak az
első osztályra.

Az étel, a kiszolgálás és a pezsgő kifogástalan volt.

A mellettem ülő kék szemű férfi pedig még ennél is jobb.
Intelligens volt, és kifinomult.

Beszélgettünk és nevettünk, aztán történt valami
különleges.

A sors átvette az irányítást, az utat váratlanul
megszakították, és a gépnek másik városban kellett
landolnia, ahol egy éjszakát vesztegelt.

Újratervezés.

Volt egy őrülten szenvedélyes éjszakánk Bostonban.
Egy ilyen éjszakát egyetlen nő sem felejthet el.

*

Mindez tizenkét hónapja történt, és azóta semmit
nem hallottam róla. New Yorkba költöztem, álmaim
munkahelyén, a Miles Mediánál lett állásom. El tudjátok
képzelné, mennyire meglepődtem, amikor a cégvezető
irodájába lépve a hatalmas mahagóni íróasztal mögül egy
ismerős, pajkos szempár nézett vissza rám?

T. L. SWAN

előző életében pszichológus volt, most azonban már az írás rabja, és el sem tudja képzelni, milyen volt az élet, amikor még nem így volt. Az ausztráliai Sydney-ben lakik, ahol élete igazi szerelmével, azaz férjével és három gyermekével éli boldog és felhőtlen életét.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.tlswan.com

www.facebook.com/PassionValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Minden megvan benne, ami egy igazi románchoz szükséges: egy erős jellemű nő, egy alfahím, fülledt bujaság, perzselő szenvedély, piszkos beszéd, de van benne féltékenység, szellemes szópárbajok és civódás is. Nem hiányoznak az izgalmas fordulatok, egy megoldandó rejtéllyel, valamint fantasztikus mellékszereplőkkel találkozunk. Sodró lendületű és remekül megírt regény, az időzítés is tökéletes, nem voltak olyan részek, ahol várni kellett, hogy végre történjen valami. Ajánlom mindenkinek.”

GOODREADS

„Vigyázat, olvasók, mert letehetetlen ez a könyv. A szívem végig a torkomban dobogott. T. L. Swan a szereplők egymás iránti vonzalmát és szorongásukat egy egészen új szintre emeli. Imádtam a két főhős között meglévő, leküzdhetetlen kémiát, de minden vitatkozásukat is. Ez a könyv igazi élvezet, átítatva valódi érzelmekkel és forró szexjelenetekkel!”

B&N

„A művet a szereplők teszik érdekessé. A lány pimasz, a férfi morcos. Sokat veszekednek, szellemesen visszavágnak, és csúnyán beszélnek. Micsoda kombó! A szex az elejétől kezdve elsőprő erejű. Jim egy kontrollmániás alfahím, Emily meg egy változó mértékben engedelmes játszótárs.”

BIANCA WHITE WRITES

T. L. SWAN

A SZEDÍTŐ

A Miles fivérek

— részlet —

1. fejezet

– Mi lenne, ha előrébb lépne! – mordul fel mögöttem egy hang.

Megriadva fordulok hátra a sorban mögöttem álló férfi felé.

– Hogy mondta? – förmedek rá indulatosan. – Elém akar jönni?

– Nem. Csak szeretném, ha ezek az idióta kasszások kicsit jobban sietnének. Le fogom késni a gépemet. – Lassan elmosolyodik, erős alkoholszagot áraszt magából. – Az agyamra mennek.

Na, ez igazán remek, egy részeg pasi áll mögöttem a sorban. Már csak ez hiányzott.

Nagy a tömeg a Heathrow-n. A rossz idő miatt sok járatot töröltek, és őszintén szólva titkon azt remélem, bárcsak az enyémet is törölnék. Akkor visszamehetnék a szállodába, és alhatnék egy hétig.

Semmi kedvem ehhez az egész utazáshoz.

Hallom, hogy a pasi megfordul, és a mögötte állóknak is panaszkodik, mire vágok egy grimaszt. Miért kell az embereknek ennyire bunkón viselkedni?

Jó tíz percen át hallgatom, ahogy rinyál, sóhajtozik és cicceg, aztán nem bírom tovább elviselni. Hátrafordulok. – Olyan gyorsan dolgoznak, ahogy csak tudnak. Semmi szükség a gorombaságra – förmedek rá.

– Mi van? – üvölt rám a fickó, minden haragját ellenem fordítva.

– Az udvariasság nem kerül pénzbe – dünnyögöm az orrom alatt.

– Az udvariasság nem kerül pénzbe?! – üvölt fel. – Mi maga, valami iskolai tanító néni? Vagy csak egy hőzöngő ribanc?

Dühösen rámeredek. *Nehogy azt hidd, hogy kifogsz rajtam. Az elmúlt negyvennyolc órát a pokolban töltöttem. Átrepültem a fél világot, hogy odaérjek egy esküvőre, aztán végignéztem, ahogy az*

exem az új párját ölelgeti. Ma legszívesebben szíven szúrnék valakit.

Jobban tenné, ha nem szórakozna velem.

Újra a sor eleje felé fordulok, de közben forni kezd bennem az indulat.

A férfi a lábával odébb tolja a bőröndömet, mire felkapom a fejem. – Hagyja abba! – csattanok fel.

Egész közel hajol az arcomhoz, olyan közel, hogy undorodva fintorgok a leheletétől. – Azt csinálod, amit akarok, baszd meg!

Nézem, ahogy a biztonsági őrök elindulnak felénk. A személyzet tanúja volt a történeteknek, és segítséget hívtak. Arcomra erőltetek egy mosolyt. – Kérem, ne rugdossa a bőröndömet, kedves uram – szólok meg negédes hangon.

– Azt rugdosok, amit akarok, baszd meg! – Azzal felveszi a bőröndöt, és elhajtja.

– Mit művel?! – kiáltok rá.

– Hé! – szólal meg mögöttünk egy férfi. – Ne nyúljon a hölgy holmijához! Hívják a biztonságiakat! – teszi hozzá.

A részeg pasas ütni készül a megmentőm felé, aztán kisebb csetepaté támad.

Minden irányból biztonsági őrök érkeznek, aztán valaki hátratul, miközben a pasas verekszik, és szitkozódva üvöltözik. Már csak ez hiányzott a mai napra!

Kis idő elteltével sikerül lenyugtatni, aztán megbilincselve elvezetik. A kedves biztonsági őr felveszi a földről a bőröndömet. – Sajnálom a kellemetlenséget! – mondja udvariasan. – Jöjjön velem! – teszi hozzá, és kiakaszt egy biztonsági kötelet a sorban.

– Köszönöm – hálálkodom, és feszengve rámosolygok a sorban állókra. Utálok tolamakodni, de momentán semmi nem érdekel. Szememet lesütve indulok utána, miközben odavezet az egyik pulthoz. A pult mögött ülő fiú széles mosollyal üdvözl. – Helló!

– Jó napot!

– Nem esett baja? – érdeklődik.

– Köszönöm, jól vagyok.

– Vigyázz rá! – kéri a biztonsági őr a fiút, aztán mindkettőnkre rákacsint, és újra elvegyül a tömegben.

– Képném az útlevelét – mondja a fiú.

Kotorászni kezdek a táskámban, aztán előveszem az útlevelem, és a kezébe nyomom. Mosolyogva nézi a fotómat. Istenem, ez életem legpocsekább fotója. – Talán egy *körözési listán* látta a fényképemet?

– Lehetséges. Amúgy tényleg maga van ezen a képen? – teszi hozzá nevetve.

Zavartan mosolygok. – Remélem, nem. De bajba kerülök, ha mégis?

A fiatalember begépeli az adataimat. – Oké, szóval a mai napon New Yorkba repül, még hozzá... – Elhallgat, és elolvas valamit.

– Igen. Jaj, remélem, nem azzal az alakkal leszek egy gépen!

– Az az alak nem megy ma már sehova – válaszolja a fiú, miközben nevetséges tempóban gépel tovább. – Őrizetbe fogják venni.

– De miért issza valaki le magát, mielőtt kiérne a reptérre? – tünődöm hangosan. – Hiszen még be se ért az éttermekhez.

– Meglepődne, ha tudná, miket látok itt – sóhajt fel.

Rámosolygok. Milyen kedves fiú.

Kinyomtatja a beszállókártyákat. – Tessék, átraktam a jegyét.

– Hogy micsoda?

– Az első osztályon utazhat, ezzel kárpótoljuk a kellemetlenségekért.

Tátott szájjal meredek rá. – Ugyan, erre igazán semmi szükség... – dadogom.

Széles mosollyal nyújtja át a jegyeket. – Jó utat kívánok!

– Nagyon köszönöm – felelem letaglózva.

Azzal rám kacsint, én pedig legszívesebben áthajolnék a pult felett és megölelném. De persze nem csinállok semmi ilyet. Inkább úgy teszek, mintha ilyesmi nap mint nap megtörténne velem.

– A VIP váróba is be tud menni az első szinten. Ott vendégünk egy ebédre és egy italra. Még egyszer jó utat! – Villant rám egy utolsó mosolyt, aztán máris a mögöttem állóra pillant. – Ki a következő?

Átérek a biztonsági ellenőrzésen, miközben hatalmas, önelégült mosoly ül az arcomon.

Első osztály – pont ezt írta fel az orvosom.

Három órával később úgy sétálok fel a gépre, akár egy rock sztár. Végül nem is mentem el a VIP váróba, mert... na jó, iszonyú szarul nézek ki. Hosszú, sötét hajamat lófarkba kötöttem, fekete leggings van rajtam, egy bő rózsaszín pulcsi meg egy sportcipő. Azért a sminkemet megigazítottam egy kicsit, ha ez számít valamit. Ha tudtam volna, hogy első osztályon utazom, legalább igyekeztem volna, hogy kinézzek valahogy és stílusosan felöltöztek, nem úgy, mint egy hajléktalan. De most már mindegy... úgysem érdekel. Úgysem fogok itt ismerőssel találkozni.

Átadom a jegyemet a légiutas-kísérőnek.

– Menjen végig a bal oldali folyosón és ott forduljon jobbra.

– Köszönöm. – Rápillantok a jegyemre, és elindulok a gépen, hogy megkeressem a nekem kijelölt ülést.

1B.

A fenébe, nem az ablak mellett ülök. Odaérek a helyemhez, és az ablaknál ülő férfi felém fordul. Hatalmas kék szempár üdvözlő mosolyogva. – Helló!

– Üdv! – válaszolom.

Uramisten... egy hihetetlenül jóképű pasi mellett ülök... és ráadásul szexi is.

Én eközben totál szarul nézek ki. *A francba!*

Kinyitom a poggyásztartót, mire a férfi felpattan. – Hadd segítsék! – Kiveszi a kezemből a bőrdöngőt, és óvatosan becsúsztatja a helyére. Magas, izmos teste van, farmert visel egy fehér pólóval, és a világ legfinomabb illatú after shave-jével van befújva.

– Köszönöm – dűnnyögöm, miközben végigsimítom kezemmel a lófarkamat, hogy kicsit kiegyengessem. Némán átkozom magam, amiért nem vettem fel valami jobb cuccot.

– Nem akar az ablak mellé ülni? – ajánlja fel a helyét.

Némán rámeredek, teljesen lefagynak a gondolataim.

A férfi közben az ablak melletti ülésre mutat.

– Ha tényleg nem bánja... – ráncolom a homlokom.

– Egyáltalán nem – mosolyog vissza. – Én folyton repülök. Nyugodtan üljön át oda.

Arcomra erőltetek egy mosolyt. – Köszönöm. – Magában biztos azt gondolja, hogy: *Tudom, hogy csak feljebb sorolták a jegyét*

egy osztállyal, de közben egy szerencsétlen hajléktalan, és őszintén sajnálom. Leülök az ablak melletti helyre, és idegesen pillantok ki a repülőből, kezemet összefonva az ölembe fektetem.

– Hazafelé tart? – szólal meg a férfi.

Odafordulok. *Jaj, kérlek, ne szólj hozzám! Már a pusztja jelenlétedtől is ideges leszek.* – Nem, egy esküvőről jövök, és hazafelé megállok egy állásinterjúra New Yorkban. Csak egy napot leszek ott, aztán megyek tovább Los Angelesbe, ott lakom.

– Vagy úgy! – mosolyog rám. – Értem.

Egy pillanatig rámeredek, és érzem, hogy nekem is kérdeznem kéne valamit. – És maga... hazafelé tart? – szólalok meg.

– Igen.

Bólintok, nem igazán tudom, mit mondhatnék erre, ezért inkább azt a szánalmas opciót választom, hogy visszafordulok az ablak felé.

A légiutas-kísérő végigmegy a soron, kezében egy üveg pezsgővel és poharakkal.

Üveg poharakkal. Mióta használnak a repülőn üveg poharakat?

Ja, persze! Ez itt az első osztály.

– Tölthetek egy kis pezsgőt a felszállás előtt? – fordul most a szomszédomhoz a légiutas-kísérő, aki kis táblán a mellkasára tűzve viseli a nevét: **JESSICA**.

– Igen, köszönöm! – A férfi elmosolyodik, aztán felém fordul. – Töltsön rögtön két pohárral!

Összeráncolom a szemöldökömet, miközben a nő kitölt két pohár pezsgőt, aztán az egyiket az ő kezébe nyomja, a másikat meg az enyémbé. – Köszönöm – hálálkodom mosolyogva.

Megvárom, amíg Jessica hallótávolságon kívülre kerül. – Mindig ezt csinálja? Hogy másoknak is rendel italt? – kérdezem.

A férfi meglepettnek tűnik a kérdéstől. – Miért, talán zavarja?

– Egyáltalán nem – dűnnyögöm. Elmehet a fenébe Mr. Szépfű, amiért azt gondolja, hogy helyettem is rendelhet... – De jobban szeretem magam rendelni az italaimat.

A férfi elmosolyodik. – Tudja mit, akkor a következőt maga rendeli. – Felemeli a poharat, rám vigyorog, aztán kortyol belőle. Szórakoztatónak tartja a bosszankodásomat.

Felháborodva bámulok vissza rá. Lehet, hogy ő lesz a mai napom kettes számú áldozata? Semmi kedvem hozzá, hogy egy gazdag vénember ugráltasson. Kortyolok egyet a pezsgőből, és kinézek az ablakon. Na jó, annyira azért nem is öreg. A harmincas évei közepén vagy vége felé járhat. Hozzám képest öregnek számít, én csak huszonöt vagyok. De mindegy.

– Egyébként Jim vagyok – szólal meg, miközben felém nyújtja a kezét.

Remek, most már udvariaskodunk is. Kezet fogok vele. – Helló, Jim. Az én nevem Emily.

Jim tekintete pajkosan megvillan. – Helló, Emily.

Hatalmas, áttetsző kék szeme van, kicsit álmatag, az a fajta, amibe szívesen belefeledkezik az ember. De mit bámul így rajtam?

A gép lassan gurulni kezd a kifutópályán, én pedig a fülhallgató és a karfa között járatom a tekintetemet. Hová kell ezt bedugni? Az egyik legújabb fajta, amit a túlbuzgó youtuberek használnak. Még vezeték sincs hozzá. Körbepillantok. *Na, jó, ez elég gáz. Hova a fenébe kell ezt bedugni?*

– Bluetooth-os – szakít félbe Jim.

– Ja, értem – dűnnyögök, de közben tiszta hülyének érzem magam. – Persze.

– Még nem utazott első osztályon? – kérdezi.

– Nem. A jegykiadó rakott fel ide. Valami részeg idióta elhajította a bőröndömet a reptéren. Azt hiszem, megsajnálta, és ezért soroltak át. – Félordalasan Jimre mosolygok.

Jim olyan képet vág, mint aki jót szórakozik ezen, aztán kortyol egyet a pezsgőből. A tekintete egy darabig elidőzik rajtam, mintha tűnődne valamin.

– Most mit néz? – kérdezem.

– Talán a jegykezelő inkább azért adta magának ezt a helyet, mert gyönyörűnek találta, és így akarta lenyűgözni.

– Ez nem is jutott eszembe. – Kortyolok egyet a pezsgőből, és próbálom leplezni a mosolyomat. Nem szoktak ilyeneket mondani az emberek. – Miért, maga talán ezt tenné? – fordulok most hozzá. – Ha jegykezelő lenne, így próbálná megnyerni magának a nőket? Hogy felsorolja a jegyüket az első osztályra?

– Abszolút!

Halványan mosolygok.

– Ha az embernek tetszik egy nő, akkor létfontosságú, hogy lenyűgözze valamivel – folytatja Jim.

Némán rámeredek, miközben fejben próbálok lépést tartani a beszélgetéssel. Miért hangzik úgy, mintha flörtölne? – És mondja csak... maga mivel nyűgözne le egy nőt, akihez vonzódik? – kérdezem letaglózva.

Jim egyenesen a szemembe néz. – Például felajánlanám neki az ablak melletti helyet.

A levegő megtelik elektromossággal, én pedig az ajkamba harapva igyekszem leplezni a mosolyom.

– Csak nem akar levenni a lábamról? – kérdezem.

Jim arcán lassú, szexis mosoly terül szét. – Jól csinálom?

Rámosolygok, és nem tudom, mit válaszoljak.

– Pusztán azt mondom, hogy maga nagyon csinos, se többet, se kevesebbet. Nem kell semmit belelátni. Ez egy egyszerű megállapítás, nem egy kérdés.

– Ó! – Nem tudok válaszolni. Mégis mit mondjon erre az ember? Egy megállapítás, és nem kérdés... Mi van? Ne lássunk bele semmi többet. Ez a pasi nagyon furcsa... de hihetetlenül jóképű.

A gép emelkedni kezd. Ahogy... gyorsulunk, megkapaszkodom a kartámlában, és behunyom a szememet.

– Nem szereti a felszállást? – szólal meg Jim.

– Miért, úgy nézek ki, mint aki szereti? – Vágok egy grimaszt, miközben erősen markolom a karfát.

– Én imádom – veti oda hanyagul. – Imádom, ahogy a motor ereje hajtja előre a gépet. Ahogy a hajtóerő csak úgy repít minket.

Oké... miért hangzik minden olyan szexin a szájából?

Istenem, le kéne feküdnöm valakivel... rövid időn belül.

Hangosan kifújom a levegőt, aztán kibámulok az ablakon, miközben egyre magasabbra emelkedünk. Nincs energiám ma erre a pasira, semmi kedvem megjátszani a cuki kislányt. Fáradt vagyok és másnapos, szörnyen nézek ki, és az exem egy faszfej. Legszívesebben átaludnám ezt az egész évet.

Úgy döntök, filmet fogok nézni. Elkezdem böngészni a kínálatot az előttem lévő monitoron.

Jim közelebb hajol, és megszólal: – A rokonlelkek mindig egyre gondolnak. Én is pont filmet nézek.

Magamra erőltetek egy mosolyt. *Mi lenne, ha kilépnél az aúrám-ból, és nem lennél ilyen szexis? Biztos, hogy van feleséged, talán egy vegán jogás csajszi, aki folyton meditatál meg hasonlók.*

– Szuper – mondom meggyőződés nélkül. Talán a turistaosztályon kellett volna utaznom, ott legalább nem kéne beszippantanom egy ilyen szép férfi csodás illatát nyolc hosszú, szex nélkül eltöltött órán át.

Végiggörgetek a képernyőmön, aztán leszűkítem a kínálatot.

Hogyan veszítsünk el egy pasit 10 nap alatt.

Büszkeség és balítélet.

Női szervek.

Jumanji... Végül is, abban szerepel Dwayne Johnson, rossz nem lehet.

Sztárom a párom.

Nász-ajánlat.

50 első randi.

Bridget Jones naplója.

Micsoda nő!

A szerelem hullámhosszán.

Magic Mike XXL.

Mosolyogva nézem a listát, amin az összes kedvenc filmem szépen fel van sorolva. Ez az út egy valóságos álom lesz. A *Magic Mike* folytatását még nem is láttam, úgyhogy azzal fogom kezdeni. Átpillantok Jim monitorjára, hogy ő mit néz, és látom, ahogy a főcím megjelenik a képernyőjén.

Lincoln.

Jaj... egy politikai film. Ki néz ilyesmit szórakozásból? Tudhattam volna, hogy egy unalmas alak.

Jim kinyújtja a kezét, és rákoppint a képernyőjére, megvillantva előttem a karóráját. Vastag, ezüst fémszíjas Rolex. Na tessék, még pénze is van.

Jellemző.

– Mit fog nézni? – érdeklődik.

Jaj, ne... nem akarok felszínesnek tűnni! – Még nem döntöttem el – válaszolok. *Hogy a franc vinné el... vetkőző férfiakat akarok nézni.* – És maga? – kérdezem.

– A *Lincolnt*. Már régóta terveztem.

– Elég unalmasnak tűnik – jegyzem meg.

Jim mosolyog a válaszon. – Majd elmondom, milyen. – Berakja a fülesét, és elindítja a filmet, miközben én újra végigpörgetem a kiválasztott címeket. Nagyon szeretném megnézni a *Magic Mike XXL*-t. Számít egyáltalán, ha ő is látja? Nem igazán. Csak egy kicsit ciki. Elég szájalmas színben tüntet fel.

Kit akarok becsapni? Tényleg szájalmas vagyok. Több mint egy éve nem volt pénisz a közelemben.

Végül a *Nász-ajánlatra* koppintok. Annak legalább hasonló a témája, mint amiről fantáziálok. Mindig is arról álmodtam, hogy Ryan Reynolds legyen a személyi asszisztensem.

Elkezdődik a film, én pedig mosolyogva nézem a monitort. Imádom ezt a filmet. Akárhányszor megnézem, mindig megnevetet. Gammy a kedvenc szereplőm.

– Romantikus filmet néz? – érdeklődik Jim.

– Inkább rom-com – válaszolok. Basszus, ez a pasi milyen to-lakodó!

Jim úgy vigyorog, mint aki erkölcsi fölényben van.

– Kérnek még pezsgőt? – érkezik a légiutas-kísérő.

Kék Szemű most egyenesen rám néz. – Itt a lehetőség, hogy maga rendeljen italt.

Dühösen pillantok rá, most már tényleg kezd idegesíteni. – Kettőt kérnénk.

– Mit szeret a rom-comokban? – faggat tovább, miközben tekintetét az előtte lévő monitoron tartja.

– Azt, hogy a pasik nem dumálnak film közben – suttogom bele a pezsgős poharamban.

Jim magában mosolyog.

– És maga mit szeret a... – Hirtelen elhallgatok, mert fogalmam sincs, miről szól a *Lincoln* című film. – ...a politikai filmekben? – kérdezem. – Azt, hogy baromi unalmasak?

– Egyszerűen szeretem az igaz történeteket, bármiről is szólnak.

– Én is – vágom rá. – Ezért szeretem a romantikus filmeket. Mert a szerelem igaz.

Jim belekuncog a poharába, mint aki remekül szórakozik.

Rápillantok. – Parancsol?

– A rom-comok a lehető legtávolabb állnak a valóságtól. Fogadok, hogy imádja a bugyuta romantikus regényeket is.

Határozottan rámeredek. Azt hiszem, utálok ezt a pasast. – Igen, imádom őket... képzelje, ezután pedig a Magic Mike XXL-t fogom megnézni, amiben gyönyörű férfiak dobálják le a ruháikat. – Bosszankodva kortyolok egyet a pezsgőmből. – És végig élvezni fogom, a maga idegesítő megjegyzései ellenére.

Jim hangos nevetésben tör ki, olyan mély és erős a hangja, hogy még a gyomromban is érzem.

Visszarakom a fülest a fülembe, és úgy teszek, mintha a filmre koncentrálnék. Csakhogy nem tudok, mert totál zavarban vagyok, és érzem, hogy lángol az arcom.

Fejezd be a beszédet.

Két órával később némán ülök a helyemen, és kibámulok az ablakon. Vége lett a filmemnek, de Jim illata még mindig felém árad. Egészen beburkol, és olyan gondolatokat vált ki belőlem, amiknek nem kellene megfordulni a fejemben.

Hogy lehet ilyen jó illata valakinek?

Nem tudom, mit tehetnék, amivel nem hozom magamat kínos helyzetbe, ezért úgy döntök, alszom egy keveset, megpróbálom átaludni a következő pár órát, de előbb kimegyek a mosdóba. Felállok és megszólalok: – Szabad?

Jim kicsit arrébb húzza a lábait, de így sem férek el, és fölé kell hajolnom, hogy átvergődjek rajta. Megbotlok, és elvesztem az egyensúlyomat, meg kell támaszkodnom a combján. Kemény, izmos combja van. – Bocsánat – dadogok zavaromban.

– Semmi baj – vigyorog fel rám. – Egyáltalán nem baj.

Egy pillanatra rábámulok. *Hogy mi?*

– Tudja, van logika az örütségemben.

Összeráncolom a homlokom. Ez meg mit jelentsen? Kicsuszszanok mellette a mosdó felé, aztán kicsit sétálgatok, hogy kinyújtóztassam a végtagjaimat, miközben az a mondat jár a fejemben, amit utoljára mondott. De nem jutok semmire. – Ezt hogy értette az előbb? – kérdezem, visszahuppanva az ülémre.

– Schogy.

– Azért ajánlotta fel az ablak melletti helyet, hogy át kelljen másznom magán?

Jim félrehajtott fejjel néz rám. – Nem, azért adtam át, mert tudtam, hogy oda akar ülni. Az átmászás felettem csak ráadás.

Rámeredek, miközben keresem a szavakat. Lehet, hogy képzeledöm? Az idősebb gazdag pasik nem szoktak így beszélni velem... soha. – Te most flörtölsz velem, Jim? Ha megengeded a tegeződést? – teszem hozzá.

Jim arcán lassú, szexis mosoly terül szét. – Nem is tudom. Flörtölök?

– Én tettem fel elsőnek a kérdést, és egyenes választ várok.

Jim rám mosolyog, aztán visszafordítja tekintetét a képernyőjére. – Azt hiszem, ez az a pont, amikor viszonznod kéne a flörtölést, Emily.

Érzem, hogy elpirulok, miközben próbálom leplezni idétn mosolyomat. – Én nem szoktam flörtölni. Vagy akarok egy férfit, vagy nem – jelentem ki.

– Valóban? – kérdez vissza lenyűgözve. – És a találkozás után mennyi időbe telik meghozni egy ilyen döntést?

– Azonnal meghozom – füllentek. Ez persze nem igaz. De a magabiztosság színlelése az egyik szupererőm.

– Tényleg? – suttogja, miközben elsétál mellettünk a légiutas-kísérő. – Elnézést, kérhetnénk még két pohár pezsgőt? – szólítja meg Jim.

– Természetesen, rögtön hozom.

Jim újra rám szegezi tekintetét. – Szóval, hol is tartottunk? Mi volt az első benyomásod rólam?

Úgy teszek, mintha Jessicát keresném a tekintetemmel. – Lehet, hogy valami erősebb ital kell majd, hogy végighallgass, Jim. Mert nem fog tetszeni, amit mondok.

Jim hangosan nevetni kezd, én meg azon kapom magam, hogy vigyorgok rá, mint egy idióta.

– Mi olyan vicces? – kérdezem.

– Te.

– És mi bennem a vicces?

– Ez az őszinte becsületesség, ez vicces.

– Miért, te talán nem ilyen vagy... Mr. Két Pezsgőt Kérek?

Kihozzák az italokat, Jim pedig rám mosolyog, miközben a kezembe adja a poharat. A tekintete egy darabig elidőzik rajtam, amíg belekortyolok. – Mi járatban voltál Londonban?

– Jaj... – forgatom a szemem. – Egy barátom esküvőjére repültem ki, de őszintén szólva, bár ne mentem volna.

– Miért?

– Az exem is ott volt az új barátnőjével, és egész este játszotta a hősszerelmest, hogy kiakadjak.

– Úgy látom, ki is akadtál.

– Hát... – Kortyolok egyet az italból. – Csak egy kicsit.

– Hogy nézett ki a nő?

– Hosszú, hidrogénszőke haj, hatalmas, feltöltött száj, műmellek, műszempillák és szoláriumbarna bőr. A szöges ellentétem.

– Hmm. – Jim figyelmesen hallgat.

– Mint egy drogos Barbie baba.

Jim elneveti magát. – A Barbie babákat mindenki szereti.

Undorodva nézek rá. – Inkább azt kellene mondanod erre, hogy minden férfi utálja a Barbie babákat, Jim. Nem ismered az udvarias repülőgépi társalgás szabályait?

– Ezek szerint nem. – Jim a szemöldökét ráncolja, miközben eltűnődik a megjegyzésem. – Miért is kéne ismernem?

Tágra nyílt szemmel nézek rá. – Hogy kedves legyél.

– Ja, igen! – Jim megint összevonja a szemöldökét, mintha mérlegelne valamit. – Emily... minden férfi utálja a Barbie baba nőket.

Rámosolygok, és felé billentem a poharam. – Kösz, Jim.

– Habár... – Egy pillanatra elhallgat. – Ha jók az orális szexben...

Mi a fene?!

Úgy nevetek, hogy beszippantom az orromba a pezsgőt. Mindenre számítottam, csak erre a megjegyzésre nem. – Jim! – Fulladozom, ahogy spriccelnek ki belőlem a buborékok.

Jim nevetve kezébe kap egy szalvétát és átnyújtja, én pedig letörölgetem az államra folyt italt.

– Egy olyan pasinak, aki úgy néz ki, mint te, nem szabad ilyeneket mondania – köhögöm.

– Miért nem? – kérdezi hitetlenkedve. – És szerinted milyenek az olyan férfiak, mint én?

– Például komolyak.

Jim csodálkozva néz rám. – Definiáld, mit értesz a komolyság alatt.

– Idősebbek, gazdagok és főnökösödők.

Jim tekintete vidáman megvillan. – És miből következtetsz arra, hogy én gazdag vagyok és főnökösödő?

Erőlködve kifújom a levegőt. – A kinézetedből.

– Mármint?

– Drága karórát viselsz. Meg az inged szabása is árulkodó. – Rápillantok a cipőjére. – És soha nem láttam még ilyen cipőt közelről. Hol lehet egyáltalán ilyen kapni?

– Cipőboltban, Emily. – Jim az órájára pillant. – És csak jellem, hogy az órát egy barátnőmtől kaptam ajándékba.

Vágok egy grimaszt. – Fogadok, hogy vegán és jógázik.

Jim rám vigyorog.

– Tudom, milyen típusú nők jönnek be neked.

– Tényleg? – Kicsit közelebb hajol. – Akkor folytasd, mert lenyűgöző ez a személyiségelemzés.

Mosolyogva nézem, miközben megszólal bennem egy vékony hang: *Ne igyál többet, te bolond!* – Feltételezem, hogy New Yorkban élsz.

– Igen, ott.

– Egy lakásban.

– Talált, süllyedt.

– És valami nagy cégnél dolgozol.

Jim elmosolyodik, mintha élvezné ezt a játékot. – Talán.

– És biztosan van barátnőd vagy... – lenézek a kezére – ... mivel nincs rajtad jegygyűrű... lehet, hogy megcsalod a feleséged, amíg üzleti utakra jársz?

Jim halkan felnevet. – Neked tényleg ezzel kéne foglalkoznod. Elképesztően pontos vagy.

Most már nekem is tetszik ez a játék. Hatalmas mosoly terül szét az arcomon. – És rólam mit gondolsz? – veszem át a szót. – Mi volt az első benyomásod rólam, amikor felszálltam erre a gépre?

– Hát... – Jim a homlokát ráncolva fontolgatja a kérdést. – Milyen választ akarsz? Politikailag korrektet?

– Nem, az igazat akarom.

– Oké, akkor ez esetben egyből feltűnt, milyen szép hosszú lábad van, és milyen kecses a nyakad íve. És az álladon a kis göd-röcske. Rég nem láttam ilyen vonzó nőt, aztán amikor rám mosolyogtál, egyből levettél a lábamról.

Lágyan elmosolyodom, és érzem, hogy forr a levegő közöttünk.

– Aztán megszólaltál... és azzal mindent elrontottál.

Micsoda?

Kitör belőlem a nevetés. – Mindent elrontottam? De mégis hogyan?

– Úgy, hogy túl határozott és szarkasztikus vagy.

– És azzal mi a gond? – habogok dühösen.

– Csak annyi, hogy én is pont ilyen vagyok – vonja meg a vállát.

– És?

– És nem akarok saját magammal randizni. Nekem a kedves és engedelmes lányok tetszenek, akik azt csinálják, amit mondok.

– Huhh! – forgatom a szemem. – Akiknél mindig rend és tisztaság van, és szombatoként jókat lehet velük szexelni.

– Pontosan.

Nevetve felemelem a poharam, hogy koccintsak vele. – Nem is vagy olyan rossz egy unalmas, öreg pasihoz képest, akinek fura cipője van.

Jim is nevetni kezd. – Te meg nem is vagy rossz egy fiatal, szexis, *mindent-jobban-tudok* lányhoz képest.

– Akarod velem nézni a *Magic Mike XXL*-t? – ajánlom fel.
– Ez esetben előbb közölnöm kell, hogy... valamikor én is vetkőztem, úgyhogy semmi újat nem tud mutatni nekem az a film.
– Tényleg? – Igyekszem leplezni a mosolyomat. – Jól bánsz a rúddal?

Jim tekintete elidőzik rajtam. – Az egyik legjobb rúdtáncos vagyok az országban.

A levegőben tapintani lehet a feszültséget, és nehezemre esik, hogy tartóztassam magam, és ne mondjak valami kétes megjegyzést.

Jim kettőnk közé tolja a képernyőt, és rákoppint a *Magic Mike XXL*-re... szélesen elmosolyodom. Ez a pasi csupa meglepetés.

Ezentúl mindig első osztályon fogok utazni.

Hat órával később

– Oké, itt a következő kérdés: mi volt a legfurcsább hely, ahol valaha szexeltél? – sottogja Jim.

Hamiskás mosoly ül az arcomon. – Ilyeneket nem kérdezhetsz.

– De igen, épp most kérdeztem meg.

– Pedig ez udvariatlanság.

– Ki mondja? – pillant körbe. – Ez csak egy kérdés, amit ráadásul senki más nem hall.

Végigbeszélgettük az egész utat, susmogtunk és nevetgélünk.

– Hmm – tűnődöm hangosan. – Ez egy nehéz kérdés.

– Miért?

– Mert momentán kicsit kijöttem a gyakorlatból. Alig emlékszem, mikor szexeltem utoljára.

– Mennyi ideje nem csináltad? – ráncolja a homlokát.

– Hát... – A mennyezetet bámulva gondolkozom. – Legalább... tizennyolc hónapja.

Jim elborzad. – Micsoda?

– Elég ciki, ugye? – grimaszolok.

– Nagyon. Muszáj lesz utolérned magad. Mert ez egy nagyon rossz statisztika.

– Igen, tudom – kuncogok. Jesszus... kicsit sokat ittunk. – De miért beszélek neked ilyesmiről? – suttogom. – Hiszen csak egy idegen vagy, akivel nemrég ismerkedtem meg egy repülőn.

– Akit történetesen nagyon érdekel ez a téma.

– Miért is?

Jim közelebb hajol, és úgy suttog a fülembe, hogy a légiutas-kísérő ne hallja. – Nem értem, hogy lehet, hogy egy ilyen szexis lányt nem dugnak meg naponta legalább háromszor.

Némán rámeredek, miközben tetőtől talpig elektromosság jár át. *Elég!* Ez a pasi túl öreg hozzám, és egyáltalán nem az én esetem.

Jim tekintete az ajkamra téved, és megint felizzik közöttünk a levegő.

– Mennyi ideig leszel New Yorkban? – kérdezi.

Figyelem, ahogy a nyelvével finoman végigsimítja az alsóajkát. Szinte ott érzem... – Csak egy délutánt töltök ott. Hatkor lesz az állásinterjúm, aztán az utolsó esti géppel már megyek is tovább – suttogom.

– És nem tudod átrakni a jegyed?

Miért? – Nem.

Jim halvány mosollyal figyel, és nyilvánvaló, hogy mi jár a fejében.

– Mi az? – kérdem mosolyogva.

– Bárcsak egy privát gépen lennénk.

– Miért is?

Tekintete most újra az ajkamra téved. – Azért, mert azonnal megtörném a cölibátusodat, és beléptetnék a Miles High Clubba.

Magamban elképzelem, ahogy itt és most meglovagolom. – Érdekes lehet az a Miles High Club... – suttogom.

– Igen, tényleg az – mosolyog, és elsötétül a tekintete.

Valami megmozdul bennem, és hirtelen olyan örültséget akarok mondani, amit nem szoktam. Közelebb hajolok, és a fülébe súgom: – Tudod, soha nem dugtam még idegennel.

Jim vesz egy mély levegőt, és a szemembe néz. – És szeretnél dugni egy idegennel? – dörmögi halkán, miközben felizzik körülöttünk a levegő.

Mélyen a szemébe nézek. Ez az egész annyira nem jellemző rám.

Ez a férfi valahogy kihozza belőlem a...

– Ne szégyenlősködj! – suttojja. – Mondd csak meg, ha itt most egyedül lennénk... – Kis szünetet tart, miközben a folytatást fontolgatja. – Mit adnál nekem, Emily?

Tekintetem az övét fürkészi, és lehet, hogy az alkohol teszi, vagy az a tény, hogy régóta nem voltam senkivel, vagy talán a tudat, hogy soha nem fogom látni többet... Vagy egész egyszerűen egy kis ribi lettem. – Magamat – lehelem halkan. – Magamat adnám.

Tekintetünk összekapcsolódik, és mintha megfeledkezne róla, hogy hol vagyunk, Jim közelebb hajol, és két kezébe fogja az arcomat. A szeme annyira kék, az érintése nyomán pedig erős vágyhulám önti el a testemet.

Akarom ezt a férfit.

Mindenestül akarom... az utolsó cseppig.

– Kérnek nedves törölközőt? – szólal meg Jessica mellettünk.

Mindketten felkapjuk a fejünket, és zavarodottan nézünk fel rá. Vajon mit gondolhatnak rólunk? Végignézték, ahogy az egész út alatt szégyentelenül enyelgünk.

– Köszönöm – dadogok, miközben elveszek egy feltekert langyos arctöröltő.

– New Yorkban hóvihár van, ezért leszállás előtt egy darabig még köröznünk kell a levegőben – tájékoztat Jessica.

– És ha nem tudunk leszállni? – érdeklődik Jim.

– Akkor Bostonba repülünk, és egy éjszakára mindenkit elszállásolunk. Természetesen egy szállodában. A következő tíz percen kiderül, hogy mi lesz. Tájékoztatni fogom önöket.

– Köszönjük.

Jessica elsétál a gép másik végébe, és amikor már nem hall minket, Jim odahajol hozzám: – Remélem, hogy New Yorkban iszonyúan jéges a kifutópálya.

Hirtelen idegesség járja át a gyomromat. – Miért?

– Mert terveim vannak velünk – súgja sötét hangon.

Szóltanul bámulok rá, és zakatolnak az agyamban a gondolatok. Az imént még úgy hetyegtem ezzel a pasival, mint egy profi, pedig valójában egyáltalán nem ilyen vagyok. Könnyű bátornak lenni és kelletni magad, amikor semmi esély rá, hogy bármi tör-

ténjen. Érzem, hogy kiver a verejték. Muszáj volt ennyire leinni magam? És miért beszéltem neki a szexuális életemről? *Azt az ember meg szokta tartani magának, te buta!*

– Kérsz még egy italt? – súgja.

– Nem ihatok többet. Ma délután állásinterjúm van.

– Arra ma már nem kerül sor.

– Ne mondd ezt! – dadogom. – Akarom azt az állást.

– Jó estét hölgyeim és uraim, itt a kapitány beszél! – szólal meg a hangszórókból egy hang, mire behunyom a szemem. A francba!

– Mivel New Yorkban heves hóvihar van, ma este Bostonban fogunk leszállni, és egy éjszakát ott töltünk. Holnap korán reggel fordulunk vissza New York felé. Elnézést kérünk a kellemetlenségekért, de az utasok biztonsága számunkra a legfontosabb.

Tekintetem találkozik Jimével, ő pedig lassan rám mosolyog, és felvonja egyik szemöldökét.

Már csak ez hiányzott!

2. fejezet

- Ne vágj ilyen izgatott képet! – figyelmeztet.
– Jim... – hebegek halkán. De mégis hogy mondjam meg ezt?
– Én nem az a fajta lány vagyok, aki... – A hangom elhalkul.
– Aki idegenekkel dug? – fejezi be helyettem a mondatot.
– Pontosan. – Elfintorodom a profán megjegyzés miatt. – Nem akarom, hogy azt gondold...
– Jó, tudom. És nem is gondolom – válaszolja kurtán.
– Akkor jó – vágom rá megkönnyebbülve. – Én kicsit flörtöltem veled, de csak azért, mert tudtam, hogy miután leszállunk, soha többé nem látjuk egymást.
– Aha, értem – mosolyog szórakozottan.
– De nem azért, mert nem vagy szuper pasi – teszem hozzá.
– Ha olyan lány lennék, akkor totál beléd zúgnék. És akkor úgy dugnánk, mint a... – Elhallgatok, és keresem a megfelelő szót.
– A nyulak? – mondja ki helyettem.
– Igen.
Jim felemeli mindkét kezét. – Oké, értem. Akkor csak plátói a dolog.
Hatalmas mosolyt küldök felé. – Annyira örülök, hogy megérted.

Hét órával később

Jim a falhoz lök, miközben megpróbálja lerángatni rólam a szoknyát, és szájával a nyakamat harapdálja.

– Az ajtó – szólok lihegve. – Nyisd már ki az ajtót!

Uramisten... Soha nem éreztem senkivel ezt a fajta kémíát. Végignevettük és csókolóztuk egész Bostont, aztán valahogy sike-

rült elérnie, hogy felengedjek. Olyan volt, mintha minden nap ezt csinálnám, annyira természetesnek éreztem. Az a fura, hogy tényleg helyénvalónak tűnik. A helyzet spontaneitása egészen felbátorított. Ez az ember intelligens és vicces, és mocskos, és véleményem szerint – persze, lehet, hogy ezt az alkohol mondatja velem – tökéletesen megéri a kockázatot. Mert tudom, hogy soha nem lesz alkalmam arra, hogy egy ilyen férfival legyek együtt.

Olyan érzés, mintha meghaltam volna, és az egyéjszakás kalandok mennyországában járnék.

Jim ügyetlenkedik a kulccsal, aztán botladozva belépünk a szobába. Ott azonnal az ágyra taszít. Ahogy egymásra meredünk, zihálva emelkedik a mellkasom, és elektromosság járja át a levegőt.

– Én nem olyan lány vagyok ám – emlékeztetem.

– Tudom – leheli. – Nem is akarlak megrontani.

– De olyan régóta... – suttogom – ...olyan régóta nem voltam senkivel.

Jim szemöldöke felível, ő is zihál. – Így van.

Egy pillanatra rámeredek, és próbálok tiszta fejjel gondolkozni, de teljesen be vagyok gerjedve. Az ágyékom lüktet és könyörög érte. – Olyan kár lenne, ha... – Elcsuklik a hangom.

– Igen, tudom. – Elégedetten megnyalja a száját, ahogy tekintetét végigjártatja a testemen. – Olyan kurva nagy kár lenne.

Leveszi magáról az inget, nekem pedig eláll a lélegzetem. Széles, izmos mellkasa van, a bőre napbarnított, és a köldökétől a nadrágjáig ritkás, sötét szőrszálak futnak végig. A szeme csillogóan kék – de a belőle áradó erő az, ami miatt vágyom rá. Van valami az érintésében, amit még soha nem éreztem.

Csak úgy árad belőle a férfiaság és a dominancia. Semmi kétség afelől, hogy ki irányít.

Van valami ebben a férfiban, ami kinyitott bennem egy ablakot, aminek a létezéséről eddig nem is tudtam. És tudom, hogy bármelyik nőt megkaphatná, akit csak akar.

De ebben a pillanatban mégis engem akar.

Semmi kétség, hogy nagyon működik a kémia közöttünk, mindent felemésztő, őszinte vágy. Még alig érintett meg, de már most tudom, hogy ez az éjszaka nagyon különleges lesz.

Talán a sors mégis meghozta a szerencsém.

Jim nem veszi le rólam a szemét, miközben lassan lehúzza a nadrágja cipzárját, és előveszi a farkát. Hatalmas és kőkemény, és már a pusztá látványtól lüktetni kezd a mellkasom. A szívem hevesen kalapál. Ez tényleg megtörténik velem?

Te jóságos ég!

Jim lassan simogatni kezdi magát, én pedig megbabonázva, tátott szájjal nézem.

Soha nem néztem még végig, ahogy az orrom előtt maszturbál egy pasi.

Jézusom, ez tényleg elképesztő!

Egyik lábával fellép az ágyra, és gyorsabb tempóra vált. A vállában és a karjában megfeszülnek az izmok, ahogy dolgozik magán, engem pedig hullámokban jár át a gyönyör, ahogy elképzelem, hogy én csinálom vele ugyanezt.

Olyan ez, mint a reality pornó... csak tízszer jobb.

De mégis mit keresek én itt? Én egy rendes lány vagyok, és a rendes lányok nem csinálnak ilyesmit férfakkal.

Nem ugyanaz a társaságunk, és nem ugyanabban a városban élünk, ezután soha többé nem látjuk egymást, és ebben van valami váratlan szabadság. Merek másképpen viselkedni.

Olyan lehetek, amilyennek ő akar.

Jim tekintete most rám tapad, és megfeszül az álla. – Gyere ide, és szopj le, Emily! – dörmögi sötét hangon.

Azt hittem, már soha nem fog megkérni rá. Térdre ereszkedem, szeretnék a kedvében járni.

Semmit nem tudok erről a pasiról, csak annyit, hogy ebben a pillanatban azt akarom, tőlem kapja élete legjobb szexét. A számba veszem, és úgy teszek, mintha én lennék a mélytorkozás világbajnoka. Közben keményem megmarkolom, és a kezemmel is segítek.

Olyan régen éreztem már ezt, ahogy bizsereg az ágyékom, és közeledik az orgazmusom, miközben a számban érzem az ízet.

– Istenem... annyira jó! – dübnyögöm halkán. – El fogok menni az ízedtől.

Jim hátravetett fejjel a mennyezetre néz, és behunyja a szemét. – Vetközz! Meztelenül akarlak! – hörög sürgető hangon. Levonszol az

ágyról, és a következő pillanatban már a földön hever a szoknyám és a bugyim. Áthúzza fejemen a blúzt, és félredobja a melltartómat.

Aztán hirtelen mozdulatlaná válik... mint egy lassított felvételen, kezét ökölbe szorítva maga mellett, lassan végigjártja tekintetét a testemen. Mintha beinná minden porcikámat, a bőrömön érzem perzselő tekintetét.

Már nem forog velem a világ, meztelenül állok előtte, és várom, hogy megdicsérjen.

Ez az egész annyira új nekem, soha nem voltam még férfival, aki ennyire irányító és domináns volt. Ennek a pasinak a tekintete, a hangja és minden mozdulata arra emlékeztet, hogy kivel is vagyok itt, és mit jelent nekem ez az együttlét.

Úgy érzem, szeretnék megfelelni a kihívásnak, és valami ősi késztetés fog el, hogy a kedvében járjak.

Amikor a tekintetünk újra találkozik, forró vágyat látok az övében. Sötétség és gyengédség áramlik közöttünk. Talán tényleg elfelejtettem, milyen egy férfi arca, amikor teste minden porcikájával akar egy nőt. Mert esküszöm, soha életemben nem láttam még ilyen arcot.

– Feküdj a hátadra! – mormolja.

Az arcomra félelem ül ki.

Jim a karjaiba vesz, és mélyen megcsókol, miközben két kezébe fogja az arcomat. – Mi a baj? – suttogja.

– Csak... nagyon régen volt – zihálom válaszul.

– Vigyázok rád, bébi – suttogja gyengéden, és ettől alábbhagy a félelmem. Ajkával birtokba veszi ajkamat, nyelve lassan hatol be a számba, a lehető leggyengédebben beszippant.

Elgyengülnek a térdeim.

Lefektet az ágyra, és széttárja a lábamat, miközben sötétben mosolyog, ahogy végigcsókolja az egész testemet.

A plafont bámulom, miközben próbálom lassítani szaggatott légzésemet. Erre semmilyen mennyiségű alkohol nem tudott volna felkészíteni. Ekkor felemeli a lábamat, és megtámasztja erős vállán, miközben szélesre tárom a térdemet.

Teljesen nyitott vagyok előtte, ő előrehajol, és határozottan birtokba vesz a szájával.

Lejebb csúszok az ágyról és felkiáltok: – Ah!

Jim azonban nem könyörül rajtam, mert három ujját is belém tolja, és tempósan mozgatni kezdi a kezét.

Úristen... nem lehetne kicsit lassabban?

A nyelve közben a csiklómhoz ér, ujjjaival a G-pontomat masszírozza. *Mi a franc történik velem?* A testem olyan lesz, mint egy marionett bábu... amit ő irányít.

Ez a pasi nagyon jó.

A lábam önkéntelen lecsúszik a válláról, és testemet hatalmas erejű orgazmus rázza meg.

Ez nagyjából öt másodpercbe telt. *Té jó ég, ez nagyon kínos! Ennyit a menő viselkedésről.* Halkan elneveti magát a büszkeségtől, én pedig a szemem elé kapom az egyik karomat, hogy eltakarjam az arcom.

Jim óvatosan elhúzza a karomat, és kezébe fogja az arcom, miközben közelebb von magához. – Ne bújj el előlem, Emily! Soha! – parancsol rám.

Tekintetem az övét fürkészi. Ez nekem túl sok... Ez a pasi túl intenzív.

– Válaszolj!

– Mit akarsz, mit mondjak? – sottogom.

– Mondd, hogy rendben, csak hogy lássam, érted, amit kérek.

A levegő még mindig forr körülöttünk. – Rendben – lehelem. – Megértettem.

– Jó kislány – sottogja, miközben rám hajol, és megint csókolni kezd. A nyelve tökéletes mozdulatokkal simogat, lábaim újra szétválnak, de most már maguktól. Jim feláll, és kivesz négy óvszert a pénztárcájából, kinyitja az egyiket, és a kezembe adja. – Tedd fel rám.

Elveszem a kezéből, aztán előrehajolok, lágyan megcsókolom a péniszét, aztán felhúszom rá a gumit. – Nagyon parancsolgató vagy – vigyorgok.

Jim szélesen elmosolyodik, aztán a hátára zuhan, és magára húz. – Előbb te fogsz engem megdugni – dűnnyögi az ajkaimba. – Aztán én duglak meg téged, amikor már bemelegedtél.

Belemosolygok a szájába. – Én csak egyszer dugok, nagyfiú, mert utána elalszom.

Jim arcán lassú mosoly terül szét.

Lovagló ülésbe helyezkedek hatalmas testén, és a csókunk egyre intenzívebb lesz. Vastag farkát a hasamon érzem, aztán felemel a levegőbe és finoman belevezet.

Ó, milyen hatalmas!

– Ah! – nyögök fel hangosan.

– Semmi baj – suttogja. – Csak mocomorogj egy kicsit.

Közben két kezébe fogja a mellemet, és bővülettel néz az arcomba.

Visszamosolygok rá. – Mi van?

– Attól a pillanattól fogva, hogy megláttalak ma a repülőn, ezt akartam. Hogy lovagolj rajtam.

Idétlenül vigyorgok rá. – Mindig megkapod, amit akarsz?

– Mindig. – Erősen megragadja a csípőmet és magára ránt, miközben eltátom a számat a csodálkozástól.

Ó, hogy ez milyen...

– Annyira szűk vagy – sziszegi a fogai közt.

Tekintetünk összetapad, miközben lassan fel és leenged magán, minden lüktető eret érzek rajta.

A tekintete fátyolossá válik, ahogy rám néz, én előrehajolok és megcsókolom. – Tudod, hogy milyen tökéletesen illik belém a farkad? – suttogom, aztán szétnyitom az ajkait.

A szemei kifordulnak. – Annyira jó dugni téged. – A csípőmnél fogva felemel, és visszaejt magára, mire hangosan felnevetek az erőteljes érzésektől, amik átjárnak.

– Teljesen betöltesz – nyögök fel. – Csináld még! – könyörgök. Imádom, ahogy elveszti az önuralmát. Az örületbe kerget vele. És ekkor, mintha valami alternatív univerzumban lennék, a szám a nyakára tapad, és erősen szívni kezdem, miközben lovagolok rajta.

Jim felszisszen, de mielőtt még elvesztené az uralmát, leszed magáról, és a hátamra lök. Újra a vállára emeli lábamat, és mélyen belém hatol – olyan mélyen, hogy egy pillanatra elakad a lélegzetem.

Elmosolyodom. Szóval élvezi a piszkos beszédet. Hát jó, mert pont ez a specialitásom.

Kezdődjön a játék!

Két kezembe fogom az arcát. – Olyan gyönyörű farkad van – suttogom. – Ugye már nedvedzik értem? – természetem hozzá, és szorosán ráfonom magam. – Érzem a lüktetésed.

Jim arcán lassú, szexis mosoly terül szét. – Le fogom tépni ezt a gumit, és a mocskos szádba élvezek.

– Kérlek! – nevetek, amikor két erőteljes lökés között egy tökéletesen tiszta pillanatban hátrafordítja a fejét, és megcsókolja a bokám belsejét. Egymásra nézünk, mert egy egészen intim pillanatot élünk át. Olyan közelséget, amit ebben a helyzetben nem lenne szabad. – Ne nézz így rám! – suttogom, megtörve a pillanat varázsát. – Különben megint kiszívom a nyakadat.

Tágra nyitja a szemét. – Ne merészd, Emily!

Hangosan felnevetek, és szemügyre veszem a nyakán virító lila foltot. Úgy látszik, túl sok vámpíros könyvet olvastam. – Csak nem fog leszidni az anyukád? – kérdezem tréfásan.

Jim elneveti magát, aztán megint belém hatol, és olyan helyen ér hozzám, hogy hangosan felnyögök. Ó, ez a pasi remekül eligazodik a női testben.

Minden mozdulata tökéletes és erőteljes. Pontosan tudja, hogyan szedjen szét darabokra. Két kezével megemeli a csípőmet és körözni kezd, míg a testem már a saját útját járja, mert érzem, hogy közel a beteljesülés. Nagyon közel.

– Dugjál meg! – könyörgök neki. – Add nekem azt a gyönyörű farkadat. Még! – nyögök hangosan. – Még!

Jim behunyja a szemét az élvezettől, miközben iszonyatos tempóban mozog. Erősen belekapaszkodom, és a testem megrázkódik. Ő is mélyen bennem tartja magát, és a nyakamba üvöltve erős lüktetéssel élvez el.

Lihegve kapaszkodunk egymásba, testünk csatakos a verejtéktől, a szívünk erősen ver, de érzem, ahogy mosolyog, mintha észébe jutna valami.

– Mi az?

– Üdv a Miles High Clubban, Emily!

Halkan nevetve megcsókolom. – Ezentúl csak első osztályon repülök.

Jim szexisen rám mosolyog, de én még meztelenül fekszem az ágyban. Ő már teljesen fel van öltözve, a táskáját összepakolta, és az ajtónál áll. – Mennem kell.

Vágok egy grimaszt, és kitérom a karomat. – Ne hagyj még itt! – kérlelem viccesen vékony hangon.

Jim nevetni kezd, aztán előrehajol, és még egyszer, utoljára a karjaiba vesz. Nem ugyanarra a gépre kaptunk helyet ma reggel a visszaútra New Yorkba. Az övé korábban indul, az enyém később. Lágyan megcsókol. – Micsoda éjszaka! – súgja a fülembé.

Mosolygok, ő meg a nyakamba temeti az arcát, és finoman harapdálni kezdi a kulcscsontomat. – Azt hiszem, egy hónapig nem fogok rendesen járni. De lehet, hogy egy évig – dűnnyögöm halkán.

Ekkor a kezembe fogom az arcát. – Hihetetlen éjszakám volt.

Jim lágyan elmosolyodik. – Nekem is.

Kinyújtom a kezem, és megérintem a nyakán lévő hatalmas foltot, aztán ő is ráteszi a kezét. – Ezt meg hogy gondoltad?

– Fogalmam sincs, mi ütött belém – válaszolom vigyorogva. – Túl jó voltál, és előhoztad belőlem az állatot.

Jim újra megharapdál. – Hogy akarod, hogy felszálljak a gépre, kiszívott nyakkal? – kérdi dorgáló hangon. – Ha tudnád, milyen fontos megbeszélésekre kell mennem, Emily...

Mindketten nevetni kezdünk, aztán Jim elkomorodva rám néz. Nem viccelek, tényleg nem akarom, hogy elmenjen. Ebben a férfiben csak olyan dolgokat látok, amit eddig nem kerestem, de valahogy mégis minden ponton tökéletes.

Mi lesz, ha soha többé nem látom?

Hogy tudok majd továbblépni egy ilyen éjszaka után, és kitörölni az emlékét, mintha soha nem történt volna meg? Behunyom a szemem, és kezdek undorodni magamtól. Pontosán ezért nem szoktam egyéjszakás kalandokba keveredni. Nem vagyok képes az érzelmek nélküli szexre – az nem én vagyok. És soha nem is leszek.

Őt pedig gyűlölöm, amiért képes rá.

– Igazából, van egy sál a táskámban. Kéred? – kérdezem hirtelen.

– Persze – vágja rá.

Kiszállok az ágyból, a bőröndömhöz lépek, és kotorászni kezdek benne. Jim mögém lopózik, hátulról megfogja a csupasz fe- nekemet, és nekem nyomakodik hátulról. Felegyenesedve szembe fordulok vele. – Nem viccelek, tényleg azt szeretném, ha maradnál még egy éjszakát.

Egyik ujját finoman végigvezeti az arcomon, aztán felemeli az államot, és a szemembe néz.

– Nem lehet – suttozja, és tekintete az enyémet fürkészi... van benne valami kimondatlan.

Talán tényleg várja otthon valaki? Ezért nem kérte el a számo- mat? Kellemetlen érzés jár át. Tényleg nem állok készen az ilyen egyéjszakás baromságokra.

Hátat fordítok neki, előhalászom a sálát, és a kezébe nyomom. Egy krémszínű kasmírsál, amire rá van hímezve a monogramom.

E. F.

Anyukám teniszcsapatársaitól kaptam, miután lediplomáz- tam. Nagyon szerettem, de... most már...

Jim a homlokát ráncolja, miközben szemügyre veszi a hímezett betűket. Kiveszem a kezéből a sálát, és a nyaka köré tekerem, hogy eltakarjam a hatalmas, lila foltot. Ő mosolyogva figyel. Eddig nem is tudtam, hogy ki tudom szívni bárkinek a nyakát. Nagyon benne lehettem a pillanatban.

– Az *F.* mit takar? – kérdezi.

– Foster nyuszikát – válaszolom mosolyogva, hogy palástoljam csalódottságomat. Nem akarom, hogy tudja, a legutóbbi megjegy- zése felzaklatott.

Jim nevetni kezd, hirtelen felkap a karjaiba, és az ágyhoz cipel. – Milyen szabatos megfogalmazás. – Két lábamat a dereka köré fonja, és váltunk egy utolsó, ráérős csókot.

– Viszlát, gyönyörű Foster nyuszim! – suttozja.

Végigszántom kezemmel a haját, és belenézek gyönyörű sze- mébe. – Viszlát, Kék Szemű.

Felveszi a sálát, és sóhajt egyet. – Ennek olyan illata van, mint neked.

– Mindig ezt vedd fel, amikor maszturbálsz! – mosolygok édesen. – És képzeld azt, hogy én csinálom neked.

Jim szeme pajkosan megvillan. – Ugye tudod, hogy ahhoz képest, hogy tizennyolc hónapja nem csináltad, úgy viselkedsz, mint egy kibaszott szexmániás.

Halkan felnevetek. – Most megint visszatérek a cölibátushoz. Ott biztonságban vagyok... és nem kell segítség a járásban.

Jim arca elkomorul, és egy pillanatra úgy érzem, mintha mondani akarna valamit, de végül hallgat.

– Le fogod késni a gépedet – mondom erőltetett mosollyal.

Még egyszer megcsókoljuk egymást, én erősen magamhoz ölelem, mert tényleg hihetetlen érzés.

Jim ezután feláll, és még egy utolsó pillantást vet meztelen testemre az ágyon, aztán kisétál a szobából.

Szomorú mosollyal nézem az ajtót, miután elmegy. – Persze, szívesen megadom a számom – suttogom a néma szobában.

De nem kellett neki. Elment.

Tizenkét hónappal később

Kifújom a levegőt, és a kezemet a szívemre teszem, ahogy megállok a járdaszigeten az előttem magasodó felhőkarcolóra pillantva. Megcsörren a telefonom, és a kijelzőn megjelenik *Anya* neve. – Szia, anya! – Mosolyogva szólok bele. Elképzelem gyönyörű anyukámat. Tökéletes szőke bubi frizuráját, makulátlan bőrét és mindig elegáns stílusát. Ha félig olyan jól néznék majd ki az ő korában, nekem már az is elég lenne. Nagyon hiányzik.

– Szia, kicsim, csak azért hívtalak, hogy sok szerencsét kívánjak.

– Kösz! – Toporogni kezdek, képtelen vagyok egy helyben állni. – Olyan ideges voltam ma reggel, hogy hánytam.

– Imádni fognak, ne félj!

– Istenem! – fújom ki hangosan a levegőt. – Nagyon remélem. – Összesen hat szűrőn kellett átmennem, hogy megkapjam ezt munkát, és át kellett költöznöm az ország másik felére. Vágok grimaszt. – Ugye, jól döntöttem, anya?

– Persze, édesem. Hiszen ez az állás volt az álmod, és így Robbie-tól is távol leszel. Jót fog tenni, hogy nem vagy a közelében.

Fintorogva válaszolok. – Anya, miért kell ebbe belekevernöd Robbie-t?

– Azért, mert egy olyan fiúval jársz, akinek nincs munkája, és még mindig a szülei garázsában lakik. Nem értem, mit látsz benne.

– Most épp két munka között van, keresgél – sóhajtok.

– Ha itt semmit sem talál, miért nem költözött veled New Yorkba?

– Mert nem szereti New Yorkot. Neki ez túlszűfolt és gyors.

– Jaj, Emily, nem látod, hogy ezek csak kifogások? Ha tényleg annyira szeretne, akkor támogatná, hogy megvalósítsd az álmodat, főleg, hogy neki nincs egy se.

Hangosan kifújom a levegőt. Ezek a dolgok már nekem is eszembe jutottak, de soha senkinek nem vallottam volna be.

– Most azért hívtál, hogy stresszelj Robbie miatt, vagy azért, hogy szerencsét kívánj? – fakadok ki.

– Azért, hogy szerencsét kívánjak. Sok sikert, kicsim! Menj, és mutasd meg nekik, hogy ki vagy!

Idegesen toporgok tovább, miközben megint felnézek az épületre. – Köszö.

– Majd este megint hívlak, hogy elmondd, mi volt.

– Oké – válaszolok mosolyogva. – Most mennem kell.

– Menj és tarolj le mindenkit! – Azzal leteszi a telefont.

A dupla bejárati ajtón nyomtatott, cirádás arany betűk:

MILES MEDIA

Kifújom a levegőt, és leengedem a vállamat. – Hát jó, akkor fussunk neki!

Ez életem legnagyobb lehetősége. A Miles Media az Egyesült Államok legnagyobb médiabirodalma, és a világ egyik vezető vállalata. Több mint kétezer alkalmazottat foglalkoztat csak a New York-i székhelyén. Az újságírás iránt már nyolcadikban elkezdtem érdeklődni, amikor egyik nap az iskolából hazajövet tanúja voltam egy autóbalesetnek. Mivel én voltam az egyetlen szemtanú, vallo-

mást kellett tennem a rendőrségen, és miután kiderült, hogy a kocsi lopott volt, a helyi lap is készített velem egy interjút. Aznap úgy éreztem magam, mint egy celeb, és ez a csillogás azóta is folyamatosan vonzott. Az egyetemen újságírást tanultam, és az USA legjobb cégeinél voltam gyakornok. A Miles Media azonban életem legnagyobb álma. Itt igazi, minőségi újságírás folyik, olyan, ami nem hasonlítható más médiumokhoz. Az elmúlt három évben szinte minden adódó pozícióra jelentkeztem, de most hívtak be először. Azonban ezután is hat meghallgatáson kellett átjutnom, mielőtt állást ajánlottak. Istenem, add, hogy ne szúrjam el ezt a lehetőséget!

Előveszem a céges kártyámat, a nyakamba akasztom, aztán a telefonomra pillantok.

Nincs nem fogadott hívásom. Robbie még arra sem vette a fáradságot, hogy szerencsét kívánjon. *Férfiak...*

Elindulok a recepció felé. Az ajtónál a biztonsági őr ellenőrzi a kártyámat, és megadja a lift kódját. Iszonyatosan dobog a szívem, ahogy belépek a liftbe a többi, tökéletesen öltözött ember közé, aztán megnyomom a negyvenedik emelet gombját. A tükrös ajtóban vetek egy pillantást magamra. Fekete szűk szoknyát vettem fel, ami a vádlim közepéig ér, áttetsző fekete nejlonharisnyával és magas sarkú cipővel, hozzá pedig egy krémszínű selyemblúzt választottam. Elegáns, professzionális külsőt akartam. Nem vagyok benne biztos, hogy sikerült elérnem, de azért reménykedem. Kezemmel végigsimítom vastag, sötét lófarkamat, miközben a lift egyre feljebb visz az épületben. Lopva a mellettem állókra pillantok. A férfiak drága öltönyt viselnek, a nők tökéletes sminkben, mind profik benyomását keltik.

Basszus, lehet, hogy fel kellett volna raknom egy kis rúzszt? Majd ma veszek egyet az ebédszünetben. A negyvenedikén kinyílik a liftajtó, én pedig úgy lépek ki, mint akinek a világon semmi félnivalója.

A magabiztosság színlelése az egyik szupererőm, és ma totál felkészültem arra, hogy színleljek, amíg csak lehet.

Vagy amíg bele nem halok.

– Üdvözlöm! – mosolygok a recepciónál álló kedves nőre. – Emily Foster vagyok. Ma van az első napom.

Rám mosolyog. – Helló, Emily! Az én nevem Frances, és én vagyok az egyik osztályvezető. – Közelebb lép, és kezét nyújt. – Örülök, hogy megismerhetlek.

Legalább kedvesnek tűnik.

– Gyere beljebb, megmutatom az asztalodat. – Elindul előttem, én közben végignézek a hatalmas, egyterű irodán. Az asztalokat négyes vagy hatos csoportokba rendezték, és mindegyiket alacsony válaszfal szeparálja el egymástól. – Biztosan tudod, hogy ebben az épületben minden emeletet egy-egy cégcsoport foglal el – magyarázza Frances menet közben. A huszadiktól lefelé a nemzetközi osztályok és a magazinok kaptak helyet. A harmincadiktól a negyvenedikig pedig a hírműsorok és a belföldi hírek, a negyvenedik felett a televíziós és kábelcsatornák.

Idegesen bólogatok.

– Az épület két legfelső szintjén a cégvezetők irodái vannak, de a te belépőkártyád oda már nem érvényes. Az új belépőket azért végig szoktuk vezetni az egész épületen, úgyhogy Lindsey a HR osztályról ma délután kettőkor érted jön, és megmutatja az összes szintet.

– Oké, nagyon szuper – mosolygok, miközben érzem, hogy a magabiztosságom lassan elpárolog. Úristen, itt mindenki olyan profi és határozott.

– A negyedik szinttől a legtöbben egyre feljebb kerülnek az épületben, úgyhogy neked csak gratulálni tudok, hogy rögtön a negyvenedikén kezdesz. Ez már önmagában is nagy szó – mosolyog rám Frances.

– Köszönöm szépen! – habogok idegesen.

Frances elvezet egy négyes asztalhoz az ablak mellé, és kihúzza az egyik széket. – Ez lesz a te asztalod.

– Ó... – Érzem, hogy kifut minden vér az arcomból. Most már biztosan tudom, hogy túlbecsültem a képességeimet. Leroskadok a székemre, és pánik járja át a gyomromat.

– Szia! – szólít meg egy a fiú, és leül a mellettem lévő helyre. – Aaron vagyok. – Átnyújtja a kezét az asztalon, és széles mosollyal kezét fog velem. – Te pedig biztosan Emily vagy.

– Szia, Aaron! – suttogom teljes zavarodottsággal.

– Akkor én most rábízlak Aaronra – szólal meg mosolyogva Frances.

– Köszönöm.

– Legyen szép napotok! – Azzal vissza is megy a recepcióra.

A számítógép monitorjára meredek, hevesen kezd verni a szívem.

– Izgulsz? – kérdi Aaron.

– Ha tudnád... Iszonyúan félek – suttogom felé fordulva. – Soha nem csináltam még ilyen munkát. Eddig rendszerint a sztorikat kerestem a cikkekhez.

Aaron melegen rám mosolyog. – Ne aggódj, mindannyian ugyanígy éreztük magunkat az első napunkon. De hidd el, nem választottak volna ki erre a munkára, ha nem tudnád megcsinálni.

Féloldalasan rámosolygok. – Oké, de senkinek nem akarok csalódást okozni.

Aaron átnyúl az asztal felett, és a kezemre teszi a sajátját. – Nem fogsz. Ez egy remek csapat, sokat segítünk egymásnak.

Rápillantok a kezére.

– Bocs! – szólal meg, és elhúzza, amint megérzi a feszengésemet. – Tudod, teljesen meleg vagyok, és kicsit túl sokat fogdosok másokat. Nyugodtan szólj, ha belemászom a személyes teredbe. Nekem máshol vannak a határok.

Mosolyogva fogadom az őszinteségét. – Oké. – Körbepillantok, ahogy érkeznek az emberek. – Mióta dolgozol itt?

– Négy éve, és imádom. – Úgy tesz, mintha kirázná a hideg, hogy nyomatékot adjon a kijelentésnek. – Életem legjobb munkája. Ezért költöztem ide San Franból.

– Én meg Kaliforniából – mosolygok büszkén.

– Teljesen egyedül? – kérdezi.

– Igen – vonom meg a vállamat. – Találtam egy kis lakást. Pénteken érkeztem.

– És mit csináltál a hétvégén? – faggat tovább.

– Nagyjából végigparáztam az egészséget.

Aaron elneveti magát. – Ne aggódj, mi is átéltük már ezt!

Ránézek a mellöttünk álló két üres székre. – Kik ülnek még velünk?

– Molly – mutat most a mögöttem lévő székre. – De ő csak fél tízre jár. Egyedül neveli a gyerekeit, és előbb el kell vinnie őket suliba.

Erre elmosolyodom. Szimpatikus.

– És Ava, aki ma egyszerűen késik, mert tegnap biztos sokáig bulizott.

Erre is mosolygok.

Aaron vág egy grimaszt. – Ava nagy partiarc, és soha nincs az asztalánál, mert mindig talál valami más helyet, ahol lebzselhet.

– Sziasztok! – szólal meg egy lány kifulladásra, rohanva érkezik, majd lehuppan a székére. Kicsit liheg, ahogy kinyújtja a kezét. – Ava.

Megrázom a kezét. – Emily.

Ava fiatalabb nálam, és nagyon csinos, világosszőke, félhosszú haja van és drámai sminkje. Tipikus trendi New York-i.

– Kapcsold be a gépedet, Emily, és megmutatom, milyen programokat használunk – szólal meg Aaron.

– Oké – mondom, és a feladatra koncentrálok.

– Úristen, Aaron! – szólal meg Ava –, tegnap megismertem életem legszexibb pasiját.

– Már megint? – sóhajt fel Aaron. – Te minden este életed legszexibb pasijával találkozol.

Akaratlanul elmosolyodom, ahogy hallgatom őket.

– De most komolyan! Ez tényleg az volt.

Aaronra pillantok, ő pedig magában mosolyog, és a szemét forgatja, mintha ezt már sokszor hallotta volna.

Ava dolgozni kezd, Aaron pedig megmutatja a programokat, miközben én szorgosan jegyzetelek. – Tíz órakor futnak be a sztórik. – Figyelmesen hallgatom.

– Mi, riporterek átnézzük mindegyiket, aztán eldöntjük, hogy melyik az, amiről tudósítunk.

Összeráncolom a homlokom. – És azt honnan tudjuk?

– Egyszerűen megszavazzuk, hogy mi lehet érdekes számunkra – szól közbe Ava. – Persze, a legújabb sztórik mindig fontosok, de minket más tartalmak miatt fizetnek.

Elovas egy e-mailt. – Itt például van egy sztori, hogy a múlt héten egyszerre három kávézó is bezárt egy utcában. – Grimaszol egyet. – De őszintén, ki a francot érdekel? Ennek nincs hírértéke.

Nevetni kezdek.

– Itt van egy másik – olvas hangosan Aaron. – Egy autós százötven mérföldes sebességgel közlekedett, aztán nekiment egy rendőrökordonnak. Ezután üldözni kezdték, és végül Brooklynban több parkoló autót is totálkárosra tört.

Ava bólint. – Ez jól hangzik.

– Akkor ezt megtartjuk. – Aaron gépel valamit, és elmenti a cikket egy mappába.

– Szóval, hogy működik ez a dolog? – kérdezem.

– Összegyűjtjük a sztorikat, aztán együtt megbeszéljük őket, és összeállítunk egy listát. Utánajársz a saját sztorijaidnak, és délután négyig leadod a hírekbe. Aztán átküldjük őket Haydennek, ő pedig a szerkesztőségbe. Amikor egy friss és jó sztori bejön, az elsőbbséget élvez a többivel szemben, és azt élőben közvetítjük.

Még mindig homlokráncolva hallgatom. – Tehát mindenkinek megküldik a sztorikat e-mailben?

– Igen, ezen a szinten dolgoznak a sztoriküldők.

Körbenézek azokon, akik még körülöttünk dolgoznak.

– Mindig tudjuk, hogy mi az, amit el lehet adni, és mi az igazi hír – magyarázza Ava. – Ez a világ legklasszabb munkája.

Elmosolyodom. Lehet, hogy tényleg meg tudom csinálni...

– Nyisd meg az üzeneteidet! – Aaron átnyúl felettem, és megnyitja a bejövő fiókomat. Nézem, ahogy felpattannak a sztorik.

– Ezek mind lehetséges sztorik? – ráncolom a homlokomat.

– Igen. – Aaron játékosan rám kacsint. – Készülj fel, mert jó nagy adagban és gyorsan érkeznek.

Izgatottság jár át.

– Csak vigyázz, hogy mindig pontosak legyenek az adatok. A vezetőség nagyon ideges lesz, ha elrontjuk a neveket. Nagy bajba kerülhetsz.

– Értem.

Még vissza sem értem az ebédről, amikor megszólal a telefonom. – Szia, Emily! Lindsey vagyok a HR-ről. Öt perc múlva ott vagyok, és indulhatunk – teszi hozzá a telefonban kedves hangon.

Akkor jut eszembe, hogy elfelejtettem az épületlátogatást. – Oké, köszönöm. – Lerakom a telefont. – Jaj, ne, most muszáj végigjárnom az épületet! – súgom oda kollégáimnak.

– Emiatt ne aggódj! – feleli Aaron, miközben tovább olvassa az üzeneteit.

– Pedig nagyon sok olyat találtam, aminek utána lehetne járni – motyogom. – Alig tudok lépést tartani.

– Ne aggódj, semmi baj! – nyugtat meg Aaron.

– Mi van, ha kihagyok egy nagyon fontos sztorit?

– Nem fogsz, nyugi. Majd átnézem a tiedet, amíg elmész.

– Tényleg?

– Persze. Nem várják el, hogy az első napodon mindent tudj.

– Jaj, téged most felvisznek a felső szintre... – vág egy grimaszt

Ava.

– Mi van a felső szinten? – kérdezem.

– A vezetőség irodái.

– Nem valami jó fejek?

– Nem, egyáltalán nem azok, és még arra is van esélyed, hogy rögtön az első napodon kirúgnak.

– Micsoda?

– Csak hülyéskedik! – forgatja a szemét Aaron. – Egyszerűen csak nem szoktak... – Aaron egy pillanatra eltűnődik, hogyan folytassa. – Nem szoktak köntörfalazni. Ha valamit ki kell mondani, azt kimondják. Nem tűrik a szarakodást senkitől.

– És kik a vezetők?

– Nos, Mr. Miles biztosan nem lesz ott. Ő soha nincs bent. Azt hiszem, most épp Londonban van.

– Mr. Miles? – ismétlem meg a nevet, miközben nyugtalanság jár át.

– Igen, ő a CEO.

– Igen, tudom, hogy kicsoda. Mindenki tudja. Habár soha nem láttam még róla fotót. A testvéreivel együtt vezeti a céget, igaz?

– Igen. Itt minden a Miles család tulajdona. Négy testvér.

– És mindenki odafent lesz? – suttogom, miközben előkapom azt az élénk színű rúzszt, amit az ebédszünetben vettem. Úgy érzem, szükségem van egy kis bátorításra.

– Csak ne mondj semmi ostobaságot! – figyelmeztet Ava.

Tátott szájjal bámulok rá. – Mint például? Mi számít ostobaságnak? – Most már tényleg kezdek pánikba esni.

– Jobb, ha nem mondasz semmit, menj végig az irodákon és ne szólj egy szót se!

– De miért ne?

– Mert mindenki leadja a drótot a menedzsment felé. Ez az egész épületvizit csupán arra szolgál, hogy két óra alatt felmérjék a személyiségedet.

– Te jó ég! – sóhajtok fel.

– Szia, Emily, ugye? Lindsey vagyok.

Megfordulok, egy csinos szőke nő áll előttem. Azonnal felpatanok, és kezet nyújtok neki. – Helló!

Lindsey ránk mosolyog. – Indulhatunk is. Kezdjük az első szinttel, aztán onnan megyünk majd felfelé.

Idegesen intek új kollégáim felé, aztán elindulok Lindsey után a lifthez.

Jöjjön, aminek jönnie kell.

Másfél órával később

– Ez pedig itt a céges fitneszterem, amit minden dolgozónk használhat.

Körbepillantok a tágas, modernül felszerelt helyiségben a hatvanadik emeleten.

– Húha!

– Reggel hattól este fél hétig van nyitva, de általában a reggeli órákban, munkaidő előtt használják a legtöbben. Ha akarsz, ebédszünetben is jöhetsz. Sokan inkább korábban vagy később ebédelnek, hogy ne kelljen a legzsúfoltabb időszakban edzeniük.

Ez az iroda hihetetlen. A másodikon lévő étterem egy egész emeletet elfoglal, aztán van még mozi, tornaterem, posta és egy

egész emelet a kockáknak, mindenféle kütyüvel. Látszik, hogy mindent gondosan megterveztek.

– Oké, haladjunk tovább! – indítványozza mosolyogva Lindsey. – Most felmegyünk a legfelső emeletre, ahol a vezetők irodái vannak.

Kicsit összeszorul a gyomrom az idegességtől, ahogy elindulunk a liftek felé.

Lindsey beszáll a liftbe, és a gombokat nézi. – Nézd csak, milyen szerencséd van!

Kérdően felvonom a szemöldököm.

– Mr. Miles épp bent van.

Magamra erőltetek egy mosolyt.

– Akkor előbb neki foglak bemutatni.

Uramisten...

Ne mondj semmit! Ne mondj semmi ostobaságot! – emlékeztetem magam. Idegesen tördelem a kezem, miközben felérünk a legfelső emeletre. Kinyílik a liftajtó, és miután kilépek, földbe gyökerezik a lábam.

Mi a fene?

Ameddig a szem ellát, minden csupa fehér márvány, hatalmas üvegablakok és luxushatást keltő fehér bőr ülőgarnitúra. – Hello, Sammia – szólal meg Lindsey, miközben én tátott szájjal bámulok.

Egy gyönyörű nő pillant fel a képernyőről, és melegen elmosolyodik. – Helló, Lindsey!

– Bemutatom Emilyt. Ma kezdett nálunk a negyvenedik emeleten.

Sammia kilép a pult mögül, és kezet fogunk. – Örülök, hogy megismerhetlek.

– Be tudunk most nézni Mr. Mileshez? – kérdi Lindsey.

– Igen, persze, csak előbb szólok neki – válaszolja.

Uramatyám...

Lindsey előreejti a vállait, mintha ő is ideges lenne.

Sammia felveszi a telefont. – Mr. Miles, szeretnénk bemutatni egy új dolgozót, itt van a recepción. – Egy pillanatig vár, aztán elmosolyodik. – Rendben, uram. – Azzal lerakja a telefont. – Menjete csak be!

– Erre, Emily! – Lindsey átvezet egy hatalmas tárgyalón, amelynek padlóján hangosan kopog a cipőm. Vajon Lindsey cipője miért nem kopog?

Holnap én is veszek egy gumitalpú cipőt.

A tárgyaló után egy folyosón megyünk végig, ahol a cipőm sarka még hangosabban kopog. Nagyon idegesít. Olyan, mintha patáim lennének. A legszívesebben levinném és kihajítanám a kukába. *Csak ne szólj semmit! Próbálj nagyon professzionálisan viselkedni!*

Elérünk egy hatalmas, fekete dupla ajtóhoz, és ahogy Lindsey bekopog, a szívem a torkomban kalapál.

Csak... ne mondj semmi ostobaságot!

– Bejöhet – szólal meg egy mély hang.

Lindsey kinyitja az ajtót, és belépünk az irodába.

Ismerős kék szempár néz vissza rám a hatalmas mahagóni íróasztal mögül, én pedig nem jutok szóhoz a döbbenettől.

Ez valami vicc?

– Emily Foster, bemutatom Mr. Milest – szólal meg Lindsey.

Döbbenten rámeredek, és nem kapok elég levegőt, hogy megszólaljak.

Miles szemöldöke felível, és mosolyogva hátradől a székben.

– Helló, Emily! – Hatalmas kék szemét rám szegezi, ugyanazok a mélykék szemek néznek most rám, amik tizenkét hónapja hipnotizáltak.

Ő az.